

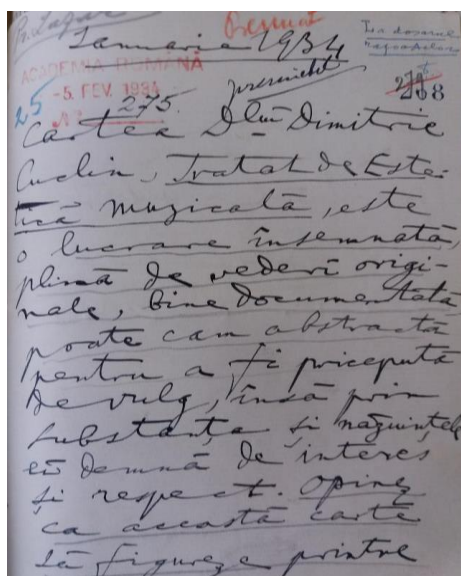
STUDII

Activitatea de academician a lui George Enescu (II)

Vasile Vasile

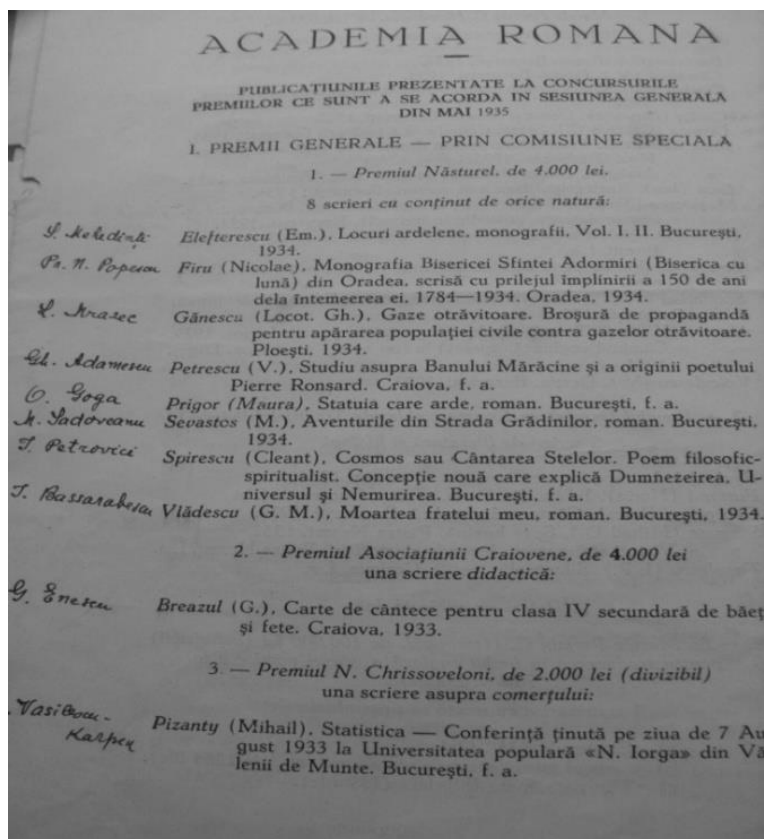
(continuare din Revista Muzica nr. 4 / 2018)

În anul 1934 academicianul George Enescu recomanda pentru acordarea premiului *Gheorghe Lazăr* cărții lui **Cuclin** - *Tratat de estetică muzicală*, tipărită în 1933 și apreciată ca „o lucrare însemnată, plină de vederi originale, bine documentată, poate cam abstractă pentru a fi pricepută de vulg, însă prin substanța și năzuințele ei demne de interes și respect”.

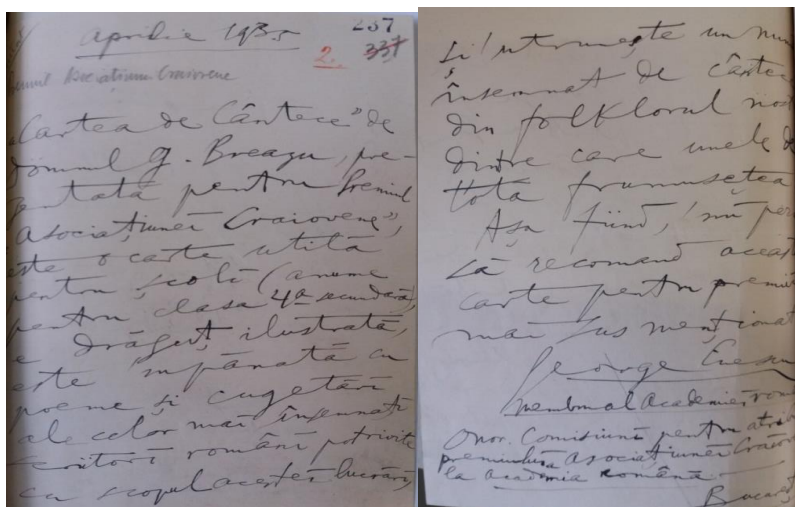
Referatul olograf pentru premiarea de către Academia Română
a lucrării lui Dimitrie Cuclin, datat ianuarie 1934 –
Arhiva Academiei Române - Dosar A – 3 – 1934, f. 268

În aprilie 1935 susținea prin referatul său premiarea Cărții de cântece a lui **George Breazul**.

George Enescu este desemnat referent al manualului lui Breazul - Dosar 56/1934 – 1935
Arhiva Academiei Române, f. nepaginată

Recenzentul găsește manualul „o carte utilă pentru școală (anume pentru clasa a 4 – a secundară) cuprinzând „un număr însemnat de cântece din folklorul nostru, dintre care unele de toată frumusețea”.

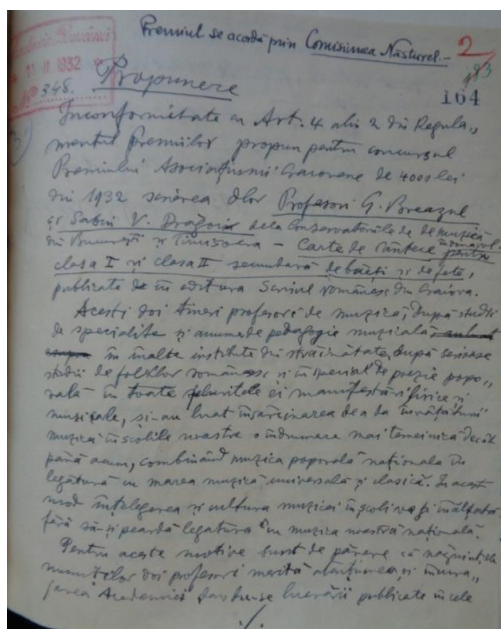
Referatul lui Enescu, de premiere a *Cărții de cântece* a lui Breazu – Dos A - 3 – 1935, ff. 237^{r-v}

La 1 iunie 1935, Liviu Samitca, directorul adjunct al editurii *Scrisul Românesc*, de la Craiova, care tipărise manualul, îi scria autorului: „Am avut aseară o deosebită plăcere citind că prețioasă – dar atât de criticată operă - cartea de cl. a IV – a a fost premiată de cel mai înalt for intelectual al țării. Pe lângă recunoașterea și răsplătirea dreaptă a talentului și muncii d-tale de către marele George Enescu, mai ai și marea satisfacție că această recunoaștere înfruntă calomniatorii d-tale geloși de succesele ce obții”. Scrisoarea se află în fondul *George Breazu* din cadrul bibliotecii Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor - *Scrisori nr. 2482*.

În scrisoarea sa, expediată din Praga, la 3 octombrie 1935, Leo Kestenberg îl felicita pe profesorul bucureștean, în numele *Societății cehe de educație muzicală*, al cărei membru extraordinar va deveni peste două luni, pentru acordarea premiului Academiei, ca urmare a recomandării lui George Enescu, precizând ineditul mondial, **ca un mare muzician să înainteze un referat pentru premierea unui manual școlar**, așa cum se deduce din scrisoarea cu *numărul de inventar 870* din același fond documentar *George Breazu* din cadrul

bibliotecii Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor. Semnalează faptul că Breazul primește acest suprem premiu în aceeași sesiune cu Lucian Blaga – pentru creația dramatică din ultimii șase ani – D. D. Roșca (pentru *Existența tragică*), G. Popa – Lisseanu etc.

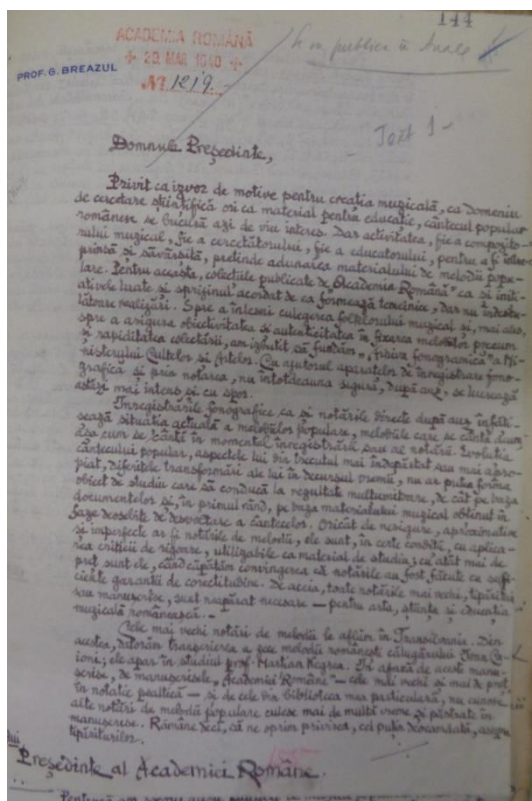
În raportul susținut la Praga, la *Congresul Internațional de Educație muzicală*, în 1936, **George Breazul amintește interesul Academiei Române pentru eforturile făcute în privința educației muzicale**, acordând premii pentru manualele învățământului muzical și menționează cele două rapoarte, primul semnat de președintele Academiei, profesorul Ion Bianu, iar cel secund de „marele nostru maestru George Enescu”⁵⁸.

Propunerea de premiere a manualului lui Breazul, 11 februarie 1932 - Arhiva Academiei Române - Dosar A - 3 – 1932- f. 164

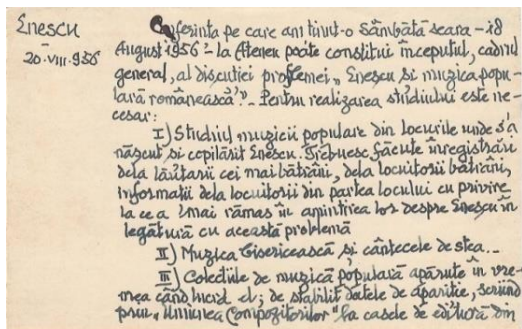
Într-adevăr, autorul de manuale George Breazul mai beneficiase de premiul Academiei în 1932, pentru *Cartea de cântece pentru clasa I și a II – a secundară* și în 1940 dăruia Academiei Române colecția revistei *Allgemeine musikalischer*

Zeitung – pe anii 1814, 1821 și 1822, în care se găsesc date și melodii populare românești.

Breazu dăruiește Academiei revista *Allgemeine musikalische Zeitung* - Arhiva Acad. Române - Dosar A - 4 – 1940, f. 144

După ce autorul lui Oedip va trece Styxul, fidelul său exeget va proiecta, aproape sigur, o prezentare monografică a lui George Enescu. Argumentul principal al acestei ipoteze îl constituie sutele de fișe alcătuite pentru cele mai diverse fațete ale personalității și creației muzicianului, unele dintre ele servindu-i la unele prezentări omagiale, cum ar fi cea din 20 august 1956, la aniversarea nașterii lui.

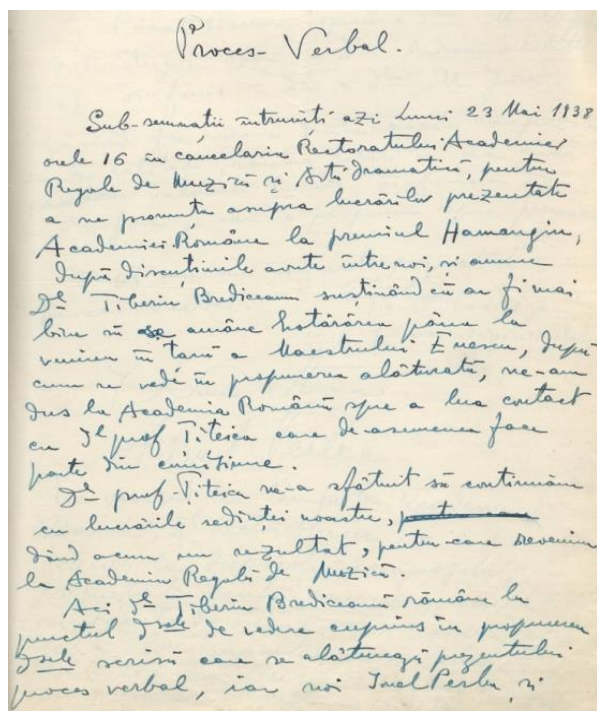

Fișa nr. 581 a din fondul *George Breazu*
din Biblioteca Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor

Reluând firul cronologic al legăturilor lui Enescu cu Academia Română, trebuie amintit faptul că la 10 martie 1935 muzicianul român îl asigura pe **Yehudi Menuhin** că Academia Română va edita în anul viitor interviul de la Washington în care este prezentat maestrul: „je vous assure: de l'Académie Roumaine on s'est empressé l'année dernière de me communiquer votre interview de Washington, où vous parliez si gentiment de moi”⁵⁹.

În martie 1935 recomanda pentru premiul Gheorghe Asachi cartea lui **Emanoil Ciomac** - *Viața și opera lui Richard Wagner* - deși ea conține „unele puncte de vedere asupra cărora mă aflu în contradicție cu autorul”, referindu-se la „răceala D-sale în fața actului al 3 - lea din *Siegfried*, atât de emoționant încât la fiecare audițiune al acestuia eu unul nu-mi pot stăpâni lacrimile”, sau primele două acte din *Amurgul zeilor*, exceptând prea pomposul cor pentru slăvirea lui Gunther”. Referentul recunoaște „însemnata valoare a lucrării (...) o documentare și o asimilare pătrunzătoare a creației wagneriene. Cartea aceasta e pentru noi românii de un mare aport, înlesnind pentru vulg o cunoștință mai aprofundată a personalității titanului de la Bayreuth”⁶⁰. Merită reținut și celălalt gest de apreciere a muzicologului Emanoil Ciomac, pe care-l considera singurul traducător al operei *Oedip*, „traducțiune care corespunde întru totul cerințelor muzicale precum și celor dramatico - literare, urmând cât se poate de aproape textul original”⁶¹.

Prestigiul și competența dovedite de Enescu se vede și din faptul că o comisie pentru acordarea *Hamangiu* al premiului Academiei, alcătuită din specialiști ca Tiberiu Brediceanu, Ionel Perlea și alți profesori de la Conservator consideră că „ar fi mai bine să se amâne hotărârea până la venirea în țară a Maestrului Enescu”.

Proces verbal din 23 mai 1938 – Arhiva Academiei Române -
Dos. A – 3 – 1938, f. 148

După ce îi cântase la lași, muribundului **Mihail Jora**, ținut la pat de un obuz, în luptele de la Oituz (aspecte detaliate în 1979 ⁶²), în anul 1938 academicianul George Enescu recomanda acordarea Marelui Premiu C. *Hamangiu*, *Simfoniei în Do major* a lui Mihail Jora, subliniind „personalitatea caracteristică ce se degajă din ea”.

Paris - 26 Rue de Clief
 în 1st mai 1938
 153
 Prea stimate Domnule Coleg,
 mulțumesc pentru
 crederea ce mi-a arătat
 cerându-mi avizul
 în chestia premiului
 Hamangiu. Cu tot
 războiul a încontestabil
 al tuturor compozitorilor
 înscrise, mi se pare
 că cea mai înaltă
 prin personalitatea

155
 342
 Prea stimate Domnule
 Coleg, ex-procurorul
 secretariatului meu
 amintit și recunos-
 citor
 Profețescu
 Domnule-Lale
 Domnule Secretar General
 al Academiei Române
 București

respectivitatea ce s-a
 găsit din ea, este
 Simfonia în Do major
 de Mihail Jora. O
 cât și autorală,
 merită totă considera-
 și totă admirație
 acordând premiul
 acestei Simfonii se
 face, după amiaza
 mea putere, un
 act de dreptate
 Prinț, etc.

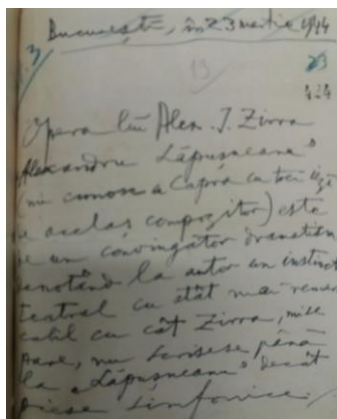
Domnule C. Năvrușcu pentru
 lucrări muzicale
 Răspunș: 5.5.38
 Domnule-Lale
 Domnule Secretar General
 al Academiei Române
 București
 Prin bunătate
 10 mai 1938

Enescu recomandă pentru premiere de către Academie Simfonia lui Jora

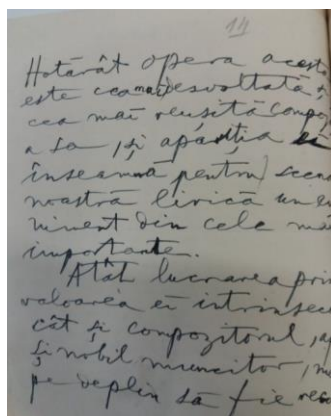
Arhiva Academiei Române - Dos. A - 3 - 1938, ff. 153 - 155

Scrisoarea de la Paris, din iulie 1938, adresată lui Mihail Andricu lămurește faptul că Academia îi ceruse lui Enescu o propunere, dorind să onoreze un muzician afirmat, Jora meritând această distincție, așa cum reiese din recomandarea de mai sus, prin talentul său, vârsta, calitate de erou și gentilețea caracteristică – „un desir de l'Académie d'honorer un musicien ayant déjà un passé à son active. Or Jora, de par son talent, son âge, sans compter ses qualités de gentilhomme et de héros, méritait cette distinction. Il y a aussi une question de hiérarchie dont moi-même ai tenu compte toute ma vie”⁶³.

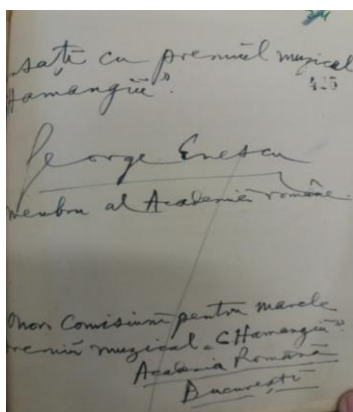
La 3 iunie 1945 Academia Română hotărăște acordarea aceluiași premiu „C. Hamangiu de 100.000 lei (indivizibil) pentru compoziție muzicală” muzicianului **Alexandru Zirra**, în urma referatului lui George Enescu: „Opera lui Alex I. Zirra, *Alexandru Lăpușneanu* (nu cunosc *Capra cu trei iezi* de același autor) este de un convingător dramatism, denotând la autor un instinct teatral cu atât mai remarcabilă cu cât Zirra mi se pare că nu scrisese până la *Lăpușneanu* decât piese simfonice. Hotărât, opera aceasta este cea mai dezvoltată și cea mai reușită compoziție a sa și apariția ei însemnează pentru scena noastră lirică un eveniment din cele mai importante”⁶⁴.

Incusete, 22.3.1944
Opera lui Alex. I. Zirra
Alexandru Lăpușneanu
nu cunosc a *Capra cu trei iezi*
(de același compozitor) este
de un convingător dramatism
denotând la autor un instinct
teatral cu atât mai remarcabilă
cât Zirra mi se pare că nu
scrisese până la *Lăpușneanu* decât
piese simfonice.

Hotărât opera aceasta
este cea mai dezvoltată
cea mai reușită compoziție
a sa și apariția ei
însemnează pentru scena
noastră lirică un eveni-
ment din cele mai
importante.
Atât lucrarea prin
valoarea ei intrinsecă
cât și compozitorial și
finisabil muncitor, ne
pe deplin să fie re-

săte cu premiul muzical
Hamangiu.
George Enescu
membru al Academiei Române
Comisiune pentru marile
premiu muzical C. Hamangiu
Academia Română
București

Referatul pentru premiera operei
Alexandru Lăpușneanu
de Al. Zirra

Arhiva Academiei Române - Dos.
A – 3 - 1945, ff. 424 - 425

Așa cum am arătat în monografia dedicată lui Alexandru Zirra, procesul verbal de recunoaștere autorizată a templului înțelepciunii românești este semnat apoi și de preotul Nae Popescu, de Tiberiu Brediceanu și de Emanoil Bucuța, membri ai Academiei Române⁶⁵.

Ulterior, **premiul pentru creație muzicală va purta numele George Enescu**, de care au beneficiat mulți dintre creatorii și multe creații românești remarcabile.

Activitatea de sprijinire a muzicii românești începuse încă în perioada când era membru corespondent al Academiei Române și ea este susținută de o scrisoare către secretarul înaltului forum al științei, din 1 decembrie 1926, scrisoare citată de Viorel Cosma. Prin ea muzicianul propunea tipărirea culegerii de folclor aromân a lui **Vanghele Millio**, pe care o găsea „foarte interesantă”, propunându-i să renunțe la „armonizările care nu sunt adecvate, păstrând numai melodia goală, cu mult mai sugestivă în simplitatea ei”⁶⁶. Culegerea va fi publicată – *Cântece populare macedonene*, București, Editura Casa Școalelor, 1928.

Citând un dosar pe care nu l-am mai găsit încă – *Dosar A – 10 – 1940* - regretata enescologă, Clemansa Firca, amintea și alte „culegeri de folclor și studii de folcloristică și muzicologie propuse pentru premiere în cadrul Academiei (în mai 1941 și aprilie 1942)”, care „beneficiază de recomandările lui Enescu”, fiind citate: *130 de melodii populare* de Ion Caranica, *Hore și sârbe din Oltenia* de I. Stroescu „(aceasta din urmă «{aruncând} o lumină vie asupra procedeelelor de execuție ale lăutarilor», cele două antologii ale lui Nicolae Ursu – *Contribuții muzicale la monografia comunei Sârbova* și *Contribuții muzicale la monografia comunei Măguri*, studiul lui Emil Riegler Dinu – *Das Rumänische Volskied* – apreciat ca o „lucrare serioasă care merită considerație”⁶⁷.

Din lunga suită de gesturi de susținere de către George Enescu a unor merituoși muzicieni români, în afara celor menționați pentru premiile Academiei Române, ar mai trebui amintiți mulți alții, recomandați cu autoritatea și responsabilitatea caracteristice, lista începând cu pianista Clara Haskil (1909)⁶⁸, trompetistul George Adamachi, dirijorul Umberto Pessione⁶⁹, pianista Veturia Ghibu, violonistul și dirijorul Mircea Bârsan, soprana basarabeană Anastasia

Dicescu, compozitorul Victor Gheorghiu, cântărețul Constantin Stroescu, violoncelistul George Cocea, pianistul Theodor Fuchs (a cărui activitatea artistică era interzisă în baza legii evreilor din timpul dictaturii antonesciene), Matei Socor (deținut în lagărul de la Tg. Jiu) etc. etc.

Sărbătorirea vârstei de 60 de ani prilejuiește Academiei Române, prin I. Simionescu, să-și manifeste admirația pentru activitatea de anvergură a muzicianului, așa cum reține cel mai atent ochi la viața muzicală românească a epocii, George Breazu: „E adevărat că prilejul acesta a determinat și alte feluri de sărbătorire: de la venerația tresărită sincer în inima muritorului de rând, devotat al artei maestrului, până la lirismul și înțelepciunea celor ce s-au spus și scris și până la omagiul cel mai înalt for de cultură al țării, Academia Română, rostit prin cuvântul președintelui ei”⁷⁰.

Anul 1941 se dovedește spornic pentru mărturiile despre academicianul George Enescu. L-am găsit imortalizat într-o fotografie a unei ședințe a instituției din 15 mai.

Enescu la ședința Academiei din 15 mai 1941- Cabinetul de
Stampe al Academiei Române –

F II 52.520 – în vecinătatea preotului N. M. Popescu,

și apoi la o alta din 29 mai, la ședința de aniversare a 75 de ani de la întemeierea instituției. După căutări insistente am reușit cu domnul Emanuel Bădescu de la Cabinetul de Stampe al Bibliotecii Academiei să găsesc această fotografie în care Enescu poartă cu mândrie justificată și cu respectul cuvenit roba de academician. Ea confirmă răspunsul la întrebarea lui Ioan Massoff: cum se simte academicianul: „Exact ca și înainte. (...) Evident sunt foarte mândru și recunoscător pentru onorurile care mi s-au făcut”⁷¹.

George Enescu în roba de academician - la ședința din 29 mai 1941 – la aniversarea a 75 de ani de la înființarea Academiei Române – Cabinetul de Stampe - F II 52.504

O altă fotografie la ședințele Academiei pare a fi din aceeași perioadă, deși Enescu nu pare a avea aici 60 de ani.

Enescu la ședința Academiei. Cabinetul de Stampe al Academiei Române – F II 52.509

Din anul 1943 ne parvin următoarele două fotografii de la ședințele Academiei:

Enescu la ședința discursului de recepție al lui George I. Brătianu. Printre colegii academicieni se remarcă figurile lui Mihail Sadoveanu, Liviu Rebreanu, C. Rădulescu - Motru, Grigore Antipa, Dimitrie Gusti, I. Simionescu și alții – Cabinetul de Stampe al Academiei Române

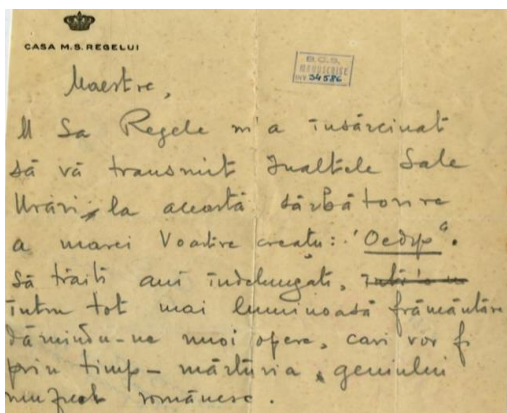

Enescu la ședința Academiei Române din 26 mai 1943 – Cabinetul de Stampe al Academiei Române – F - 24849

Așa cum sublinia în urmă cu o jumătate de veac, P. P. Gogan, „**prezența lui George Enescu în mijlocul cărturarilor a mărit prestigiul Academiei Române și a adus o contribuție remarcabilă la cunoașterea sa peste hotare**”⁷².

În prezentarea datelor despre academicianul George Enescu, Dorina Rusu consemnează și funcția de **președinte al secției literare** ocupată de muzician în perioada 1943 – 1945⁷³.

Investigațiile pentru identificarea activității de academician a lui George Enescu m-au ajutat la descoperirea a cel puțin **trei repere pentru reconstituirea și reconsiderarea legăturilor cu familia regală**, care se adaugă la cel detaliat anterior privind prezidarea de către rege a ședinței de recepție a lui George Enescu. În 1902 era recunoscut în calitate de violonist al curții regale⁷⁴, în 1907 i se înmâna diploma semnată de regina Elisabeta, la 3 aprilie: „Drept recunoștință pentru ajutorul binefăcător dat Vetrei Luminoase”⁷⁵, iar în 1936 în numele regelui, secretarul general al Fundațiilor Culturale Regale îl felicită pe George Enescu pentru succesul de la Paris, al operei *Oedip*⁷⁶.

Felicitările secretarului general al Fundațiilor Culturale Regale, transmise la 8 noiembrie 1936, la banchetul „Luzana”

În autobiografia prezentată Academiei Române în martie 1942 se prezenta cu calitatea de „membru al Academiei Române și membru corespondent al Institutului de Belle Arte francez, înlocuind pe compozitorul rus Cesar Cui”, dovadă a faptului că aprecia ca un suprem titlu calitatea sa de membru al înaltei instituții române.

Aceeași tragică despărțire pe care o trăiește pentru țara sa, pentru locurile natale, pe care este forțat să le părăsească, se repetă și față de Academia Română, locul unde artistul trăia bucuriile intense ale comuniunii cu cele mai autentice momente culturale.

După simulacrul de „reabilitare” din 12 august 1948, când se aprobă statutul de organizare și funcționare a Academiei R. P. R. și dintre foștii membri se numesc „membrii titulari onorifici” ai Academiei Republicii Populare Române, printre ei numărându-se și George Enescu, aflat în exil, în Franța, va urma despărțirea cea mare, în exilul amar, dar și consacrarea evidențiată în necrologul din mai 1955: „Ceea ce l-a înălțat în ochii tuturor a fost dragostea fierbinte de patrie pe care a cinstit-o printr-o muncă neobosită de peste o jumătate de veac și căreia i-a dedicat ultimele sale gânduri. Creația lui George Enescu va străjui și mai departe înflorirea muzicii noastre, iar prețuirea contribuției sale la tezaurul universal al artei va crește fără încetare”⁷⁷.

Încearcă să beneficieze de calitatea de membru al Academiei Române, calitate pe care o menționează pe scrisoarea din 30 septembrie 1945, adresată consilierului Râpeanu din Ministerul de Justiție, prin care recomanda pe Toma Miculescu, pentru a-i raporta abuzurile de la Tescani, „având și încuviințarea Domnului Subprefect Farcașiu”⁷⁸.

La 23 noiembrie 1945 solicită Academiei Române să „binevoiască a acorda, în limita posibilă, alimente și lemne pentru casa mea unde suntem 7 persoane, contra plată”⁷⁹.

Încercările autorităților comuniste din România de a „face pace” cu exilatul muzician primește unele răspunsuri dure, ca cel din 25 ianuarie 1949, comunicat lui Mihail Andricu, cel care protesta împotriva excluderii anterioare a lui Enescu din Academie: „Și acum, apropo de Academie mi s-a spus că ea s-a schimbat” și consideră „incorect de a lăsa la poartă valorile naționale mai ales în domeniul științific, artistic și intelectual sub pretextul unor opinii politice diferite. Politica nu are cu nimic a face cu sferele înalte ale culturii, care trebuie considerate un lucru sfânt” – „Et maintenant, à propos de l'Académie on m'a raconté qu'elle avait été changée (...) mais qu'on sache bien

une chose: c'est injuste de mettre à la porte des valeurs nationales, surtout dans le domaine scientifique, artistique et intellectuel, sous prétexte d'opinions politiques différentes. La politique n'a rien à voir dans les hautes sphères de la culture, laquelle doit être chose sacrée"⁸⁰. Tot prin Mihail Andricu anunță că nu va participa la *Săptămâna muzicii românești*, deși refuzul nu putea fi decât dureros.

La 21 octombrie 1955, în cadrul unei ședințe cu ocazia împlinirii a șase luni de la trecerea muzicianului în lumea celor fără de dor, **academicianul Mihail Jora** prezenta excepționalul text *George Enescu – întemeietor de școală muzicală românească*. Sub redacția sa și a lui George Oprescu, Academia Română tipărește în 1964 volumul *George Enescu*. Poate fi considerat un modest omagiu activității academicianului George Enescu, cel considerat de Pablo Casals „cel mai uimitor muzician pe care mi-a fost dat să-l întâlnesc”⁸¹.

Note bibliografice

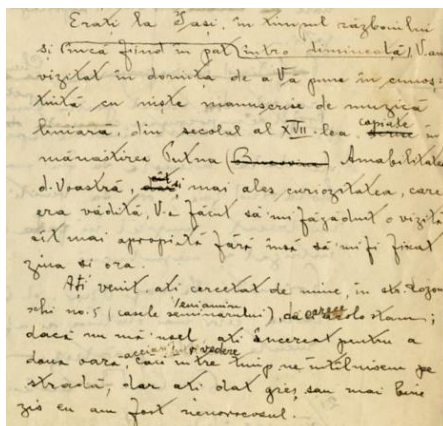
58 - Breazul, George - *Raportul lui (...) la Congresul Internațional de Educație muzicală, Praga 1936*; în: *L'éducation musicale trait d'union entre les peuples. Rapports et discours sur l'éducation musicale dans les divers pays - Educația muzicală – element de înfrățire între popoare. Rapoarte de discursuri asupra educației muzicale în diferite țări*, Praga, Orbis 1937, p. 121 – 126; Republicat în: *Pagini din istoria muzicii românești*, vol. VI, Ediție îngrijită și prefăcută de Vasile Vasile, București, Editura muzicală, 2003, pp. 361 - 373;

59 - Enescu, George – *Scrisori*, vol. III..., p. 192

60 - Gogan, P. P. – *Enescu și Academia Documente inedite...*, pp. 257 – 258;

61 - Enescu, George – *Scrisori*, vol. III..., p. 219;

62 - Vasile, Vasile – *Activitatea muzicală ieșeană în anii primului război mondial*; în: *Marile evenimente istorice ale anilor 1848 și 1918 și muzica românească*, București, Editura muzicală, 1979, pp. 149 – 199; Fac loc aici unui document excepțional, doar citat în studiul pomenit: scrisoarea preotului Constantin Bobulescu ce amintește despre preocuparea celor doi muzicieni pentru vechi documente muzicale:

Extras din scrisoarea preotului Constantin Bobulescu
adresată lui George Enescu la 21 noiembrie 1931
pentru cercetarea unor vechi manuscrise muzicale

- 63 – Cosma, Viorel – *Scrisori...*, vol. I, pp. 359 – 360;
64 - *Analele Academiei Române*, Seria II, tom LXIV, 1943 – 1944 - *Dezbaterile*, București, Monitorul Oficial, 1946, p. 529.
65 - Vasile, Vasile – *Alexandru Zirra*, București, Editura muzicală, 2005, p. 247.
66 - Enescu, George – *Scrisori*, vol. II, Ediție critică, prefață și note de Viorel Cosma, București, Editura muzicală, 1981, pp. 72 - 73;
67 – Firca, Clemansa – *Sinteze și perspective* – partea a V – a; în: *George Enescu monografie*, București, Editura Academiei, 1971, vol. II, p. 993;
68 – Biblioteca Academiei Române – Cabinetul de manuscris – Arhiva muzicienilor – *George Enescu* – varia 4;
69 – Biblioteca Națională a României – Fonduri speciale - Manuscrise – Ms. 35. 979 – recomandarea lui Enescu pentru acordarea premiului George Enescu lucrării *Alea jacta est*;
70 – Breazul, G. – *Cronica muzicală. Sărbătorirea maestrului George Enescu la Filarmonică*; în: *Acțiunea*, București, An I, nr. 338, 19 octombrie 1941, p. 1.
71 – Massoff, Ioan – *Cu George Enescu academicianul cu suflet veșnic de student*; în: *Rampa*, București, An XVI, nr. 4615, 5 iunie 1933, p. 1;
72 - Gogan, P. P. – *St. cit.*, p. 210.
73 - Academia Română – *Discursuri de recepție*, vol. V (1919 – 1936), volum îngrijit și indice general de Dorina N. Rusu, București, Editura Academiei, 2005, p. 562;
74 – Biblioteca Academiei Române – Cabinetul de Manuscrise – *Arhiva mare* – Enescu – A 2448
75 - Biblioteca Academiei Române – Cabinetul de Manuscrise – *Arhiva muzicienilor* – George Enescu II, acte 16;

- 76 – Biblioteca Națională a României - Fondul de Manuscrise – Ms. 34.586;
77 - Apud: Rusu, Dorina N. – *Istoria Academiei Române în date (1866 – 1996)*, București, Editura Academiei Române, 1997, p. 338.
78 - Enescu, George – *Scrisori*, vol. III..., p. 226.
79 - Enescu, George – *Scrisori*, vol. II..., p. 108;
80 - Enescu, George – *Scrisori*, vol. III..., p. 240;
81 – Grindea, Miron – *Profesiunea de credință a unui mare artist... Impresionantele mărturisiri ale lui Pablo Casals*; în: *Dimineața*, București, An XXXIII, nr. 11.141, 25 decembrie 1937.

SUMMARY

Vasile Vasile

George Enescu's Activity as Academician

Through its regulation, the Romanian Academy was not open to the arts from the beginnings of its activity. Thus, Enescu's and Grigorescu's accession to this high cultural institution was a victory not only to them, but also to the two fields of national spirituality they represented. George Enescu was the first musician ever to become academician due to the national as well as international recognition of his value. We could say that his joining this high cultural forum was an honour to him, but he also honoured the institution through his activities, by encouraging musical, musicological, ethnomusicological and didactic creation, and by proposing that the Academy award prizes to valuable works by Mihail Jora, Sabin Drăgoi, Tiberiu Brediceanu – who were also to become members of the institution – or by Alexandru Zirra, Dimitrie Cuclin, George Breazul, etc.

Enescu's complex activity within the Romanian Academy is recorded in documents that have so far been studied only partially and that illustrate memorable moments for the musical genius – whom they portray in a new light – as well as for the high forum of Romanian culture.